



Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.247/2022/12.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2023. január 19. napján tartott nyilvános ülésen kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2022. június 21. napján kihirdetett 5.B.356/2020/34. számú ítéletét megváltoztatja.

A bűncselekmény minősítésénél a Btk. 176. § (1) bekezdés negyedik fordulátát is feltünteti.

A szabadságvesztés tartamát 7 (hét) évre súlyosítja, amelynek végrehajtási fokozatát fegyházban állapítja meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla ítélete ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék (a továbbiakban: törvényszék) az 5.B.356/2020/34. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 176. § (1), (3) bekezdés], ezért öt 5 év 8 hónap szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban állapította meg,

továbbá az előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte.

A vádlottal szemben 203.500,- forintra és 15 euróra vagyonek kobzást rendelt el, a nyomozás során lefoglalt, a bűnjeljegyzék 1-35. tétele alatt nyilvántartott bűnjeleket elkobozta.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 1.414.437,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az ítélet ellen az ügyészség a vádlott terhére súlyosításért, a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamának felemelése, valamint fegyház végrehajtási fokozat megállapítása, a vádlott teljes körűen, míg a védő elsődlegesen felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] Az ügyészség a fellebbezése írásos indokolásában kifejtette, hogy a törvényszék a büntetés kiszabása során túlzott nyomatékot tulajdonított a feltárt enyhítő körülményeknek, amelyek viszont sem számukban, sem súlyukban nem voltak számottevőek. A büntetési tétel alsó határához közelítő, jóval az irányadó középérték alatti tartamban meghatározott szabadságvesztés nem fejezi ki a bűncselekmény tárgyi súlyát, a vádlott társadalomra veszélyességét, továbbá nem alkalmas a generális és speciális prevenció érvényesítésére. A törvényszék figyelmen kívül hagyta a hasonló bűncselekmények jelentős elszaporodottságát, amely miatt a büntetésben hangsúlyozottan érvényesülnie kell általános visszatartó hatásnak.

[4] Az ügyészség megítélése szerint lényegesen súlyosabban kell meghatározni a szabadságvesztés, és ehhez igazodóan a közügyektől eltiltás tartamát, annak érdekében, hogy az megfeleljen a bünteteskiszabási elveknek, egyben alkalmas legyen a büntetési célok elérésére. Kiemelte, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozata az irányadó jogszabályi előírás [Btk. 37. § (3) bekezdés a) pont ad) alpont] alapján fegyház, és a törvényszék nem tárt fel olyan körülményeket, amelyek – a Btk. 35. § (2) bekezdésében foglaltak szerinti – enyhébb, börtön végrehajtási fokozat meghatározását indokolnák.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség (a továbbiakban: fellebbviteli ügyészség) a felterjesztett ügyiratokkal együtt megküldött BF.513/2022/5. számú átiratában az ügyészség fellebbezésének céljait és indokait kiegészítette, ugyanakkor a vádlott javára bejelentett jogorvoslatokat alaptalannak értékelte.

[6] Érvelése szerint a törvényszék a büntetőeljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére okot adó abszolút vagy relatív eljárási szabálysértést nem valósított meg.

[7] Hangsúlyozta, hogy a törvényszék a tényállás-felderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékok okszerű, irathű értékelését követően megalapozott, hibáktól és hiányosságoktól mentes ítéleti tényállást állapított meg. Kérte ugyanakkor az ítéleti tényállás részének tekinteni – ítéletszerkesztési hiba folytán – az elsőfokú ítélet indokolásának [43] bekezdésében írt ténymegállapítást, amely szerint a vádlott által értékesített, e célból tartott és

termesztett kábítószeresek együttes mennyisége a jelentős mennyiség alsó határát meghaladta, annak 391%-a.

[8] Rámutatott arra, hogy a törvényszék az indokolási kötelezettségét teljesítette, mérlegelő tevékenysége körében arról is számot adott, hogy a tényállást mely bizonyítékokra alapította, a vádlotti védekezést miért vetette el. A bizonyíték-értékelése logikus és észszerű, nem tartalmaz iratellenes következtetéseket, így a vádlott felmentésére – figyelemmel a felülmérlegelés tilalmára is – a másodfokú eljárásban nem kerülhet sor.

[9] Álláspontja szerint a vádlott bűnösségére levont következtetés helyes, a bűncselekmény minősítése törvényes, az mindössze annyiban szorul pontosításra, hogy a cselekmény minősítésénél a Btk. 176. § (1) bekezdés *IV. fordulatát* is fel kell tüntetni.

[10] A büntetés kiszabása kapcsán kifejtette, hogy a törvényszék a bűnösségi körülményeket hiányosan vette számba, illetőleg a feltárt tényezőket nem kellő nyomatékkal értékelte, ennek eredményeként a vádlottal szemben eltúlzottan enyhe büntetést szabott ki. Egyetértett a törvényszékkel a tekintetben, hogy a vádlott büntetlen előéletének enyhítő körülményként történt értékelése során nem hagyható figyelmen kívül az a tény, hogy a cselekményét két folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt valósította meg. Ráadásul kábítószer birtoklásának vétsége miatt indult újabb büntetőügyben Terhelt1ot 2022. július 25-én gyanúsítottként hallgatták ki. Az időmúlás kapcsán előadta, hogy minél súlyosabb egy bűncselekmény, annál hosszabb az enyhítő körülményként figyelembe vehető időtartam (BH2021.68.). Márpedig jelen ügyben a bűncselekmény akár életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntethető, az elkövetéstől az elsőfokú ítélet meghozataláig eltelt idő a büntetési tétel alsó határát sem érte el, így az időmúlás csak csekélyebb súllyal esik latba. Kérte további súlyosító körülményként értékelni, hogy a vádlott többfajta kábítószerrel kereskedett, illetőleg a kábítószer fogyasztotta is.

[11] Kiemelte, hogy az ilyen típusú bűncselekmények elszaporottsága miatt a kábítószer-kereskedők felelősségre vonásához alapvető bűnüldözői és társadalmi érdek fűződik. Esetükben a büntetések kiszabásakor fokozottabban kell törekedni az általános megelőzés érvényesítésére, hogy másokat hatékonyabban tartsanak vissza hasonló jellegű bűncselekmények elkövetésétől. Jelen ügyben a büntetőjogi felelősségét el nem ismerő, a kiemelt tárgyi súlyú bűncselekményt büntetőeljárások hatálya alatt megvalósító vádlottal szemben kiszabott, a törvényi minimumot alig meghaladó tartamú szabadságvesztés nem igazodik a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához és a vádlott társadalomra veszélyességéhez, továbbá nem alkalmas a büntetési célok elérésére sem.

[12] Nem értett egyet a törvényszék döntésével a tekintetben sem, hogy a vádlott büntetlen előélete és az előzetes fogvatartás alatt elszenvedett balesete a szabadságvesztés eggyel enyhébb, börtön fokozatban történő végrehajtását indokolja. A törvényszék figyelmen kívül hagyta a Kúria BH2000.91. számon közzétett döntésében kifejtetteket, nevezetesen azt, hogy enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazására csak az összes törvényi feltétel megvalósulása esetén van mód, ezt nem indokolhatja pusztán a terhelt megromlott egészségi állapota.

[13] A fellebbviteli ügyészség érvelése szerint a kábítószer-kereskedői tevékenységét haszonszerzési céllal folytató, havonta 200.000,- forintos jövedelemmel és ingatlanvagyonnal

rendelkező vádlottal szemben a Btk. 50. § (2) bekezdésében írt kötelező rendelkezés alapján pénzbüntetést is ki kell szabni.

[14] A fentiekben írt okok alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet változtassa meg, a bűncselekmény minősítését pontosítsa, a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát jelentős mértékben súlyosítsa, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozza meg, továbbá a vádlottat ítélje pénzbüntetésre; egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[15] A vádlott meghatalmazott védője a fellebbezése írásos indokolásában jelezte, hogy a 2022. június 21-én tartott tárgyalás jegyzőkönyve nem áll rendelkezésére, így nem tudja, hogy az ügyész képviselője a tárgyaláson közvetlenül, az elsőfokú ítélet kihirdetése után bejelentette-e a fellebbezést, vagy három nap gondolkodási időt kért. Utóbbi esetben a 2022. június 21-én keltezett, de – az elektronikus aláírás adatai szerint – az ügyész által 2022. július 13-án aláírt fellebbezés elkészítettnek minősül (e körben igazolásnak sincs helye), így súlyosítási tilalom áll fenn.

[16] Meglátása szerint a kannabisz növényegyedek tőszáma arra utal, hogy a vádlott saját fogyasztásra létesítette és gondozta a kenderültetvényt, márpedig ez cáfolja, hogy a sporttáskában talált marihuána az ő tulajdonát képezte volna. Nem életszerű, hogy kenderet termesztett volna nagy mennyiségű marihuána birtokában, amelyből bármikor fogyaszthat. Mindez alátámasztja a vádlotti védekezést, miszerint a kannabiszt tanúl kérésére tárolta a lakásában.

[17] Kérte figyelembe venni, hogy tanúl tanúnak nem állt érdekében a lakásban lefoglalt marihuána tulajdonjogának elismerése, ugyanis akkor őt vonták volna felelősségre. tanú2 tanú pedig hamis tanúzást valósított meg, mivel a rendőrök általi megfigyelés során egyértelművé vált a vádlottal való találkozása. Valójában tanú2 értékesített heroint a vádlott részére, aki a megvásárolt kábítószer egy részét az elfogása előtt elfogyasztotta, ezért találtak a lakásán alig mérhető mennyiségű, 0,38 gramm heroint. Összegezve, a törvényszék tévesen alapította az ítéleti tényállást tanúl és tanú2 tanúvallomására.

[18] Nem értett egyet az ügyésséggel a tekintetben, hogy a törvényszék túlzott nyomatékkal értékelte az enyhítő körülményeket, azok száma és súlya igenis lehetőséget biztosít rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabására. A büntetés kiszabása során nagyobb nyomatékkal kellett volna figyelembe venni, hogy az előzetes fogvatartás alatt a vádlottnak combnyaktörése lett, amelynek a börtönkörülmények között történt kezelése az egész életére kiható maradandó fogyatékoságot eredményezett. Ennek ellenére a vádlott a baleset után nem a saját hasznát kereste, nem perelte be a büntetés-végrehajtási intézetet, nem kért kártérítést, hanem a történeteket saját büntetésének, „keresztjének” tudta be. E testi fogyatékoság minden lépés megtételekor emlékezteti letartóztatásba kerülése okára, egyidejűleg arra sarkallja, hogy kerüljön minden szituációt, amely miatt ismét börtönbe kellene mennie. A legnagyobb büntetés számára a bicegve járás, ez ugyanis rontja önértékelését, hátráltatja a párkeresésben. Mindezek a körülmények a szabadságvesztés tartamának további mérséklését indokolják.

[19] A vádlott a fellebbezése írásos indokolásában előadta, hogy az elsőfokú ítélet megalapozatlan, mivel a törvényszék az ítéleti tényállást – az érdemi védekezésével és az azt alátámasztó bizonyítékokkal szemben – valótlan tartalmú tanúvallomásokra alapította. A bizonyítékok értékelése egyoldalú és elfogult volt, ennek folytán a tisztességes eljáráshoz való joga és a fegyverek egyenlőségének elve is sérült.

[20] Sérelemzte, hogy a törvényszék nem rekesztette ki tanú1 és tanú2 tanúk vallomását a bizonyítékok köréből, noha ezt a védelem indítványozta. tanú1 a nyomozás során tanúként történt kihallgatásakor kábítószer hatása alatt állt (előtte három marihuánás cigarettát szívott el), és a kihallgatást végző rendőrök – visszaélve hatáskörükkel, egyben kimerítve a hamis tanúzásra felhívás vétségének tényállását – befolyásolták a vallomása tételében, amikor nyíltan arról beszéltek: bármilyen vallomást tesz, „Terheltlnak már úgyis mindegy”. E tanúnak kifejezetten érdekében állt letagadni, hogy a tulajdonát képezte a vádlott lakásában talált marihuána, továbbá azt állítani, hogy tőle vásárolta a nála lévő kábítószer. A másik tanú, tanú2 az eljárás során a vele történt találkozás kapcsán bizonyítottan hamis tanúvallomást tett.

[21] A bírói elfogultság alátámasztásaként hivatkozott arra, hogy a törvényszék a védekezését alaptalannak, életszerűtlennek minősítette, viszont átsiklott tanú1 tanú vallomásainak pontatlan, homályos, bizonytalan és ellentmondásos jellegén, ehelyett a tanú állításait hitelt érdemlőnek és következetesnek értékelte. Sőt, a tanú jóindulata jeleként értékelte, hogy a szembesítésük során – ezzel „kedvezve” a vádlottnak – módosította a vallomását bizonyos kérdésekben (például: segített-e a vádlottnak a kocsijával kapcsolatban, hányszor járt a vádlott lakásán).

[22] Kiemelte, hogy tanú1 a tárgyaláson a feltett kérdésekre rendszerint a következő válaszokat adta: „nem emlékszik”, „nem emlékszik pontosan”, „most már emlékszik”, „talán úgy volt”, „ha te így emlékszel, lehet...”, „elképzелhető”, „fenntartom”. A tanú csakugyan tagadta, hogy a sporttáskában lévő marihuána a tulajdonát képezte, ugyanakkor nem emlékezett arra, hogy a ruházatában megtalált marihuánáért mennyit fizetett, továbbá arra a kérdésre, hogy kapott-e a vádlottól kölcsönt, azt válaszolta: „szerintem nem volt ilyen”. A tanú – az időmúlásra hivatkozva – nem tudott magyarázattal szolgálni azzal kapcsolatban, hogy miért éppen vádlottól akart kábítószer vásárolni. A szembesítésük során tanú1 „kizökkent a kontextusból” annál a kérdésnél, miszerint ő vitte-e a sporttáskát a vádlott lakására, és zavartan, alig hallhatóan azt mondta, hogy a vádlottnak inkább a volt barátnőjére, keresztnév1-re kéne haragudnia. A tanú a bírósági tárgyaláson csak egy vásárlásról számolt be, azonban a bíró „kiségitette” őt, emlékeztetve a nyomozás során tett tanúvallomásában előadottakra. Egyébiránt a tanú minden esetben csak azután tartotta fenn a nyomozás során tett vallomását, hogy azt a bíró ismertette.

[23] A vádlott ellentétesnek minősítette az elfogásakor tanú1nál lévő marihuána mennyiségére vonatkozó adatokat: a vádiratban 62,5 gramm, a lefoglalási jegyzőkönyvben 74,06 gramm, tanú1nak a rendőri jelentésben rögzített nyilatkozatában 50 gramm, e tanúnak a tárgyaláson tett vallomásában kb. 70 gramm szerepel. Márpedig 1.800,- forint/gramm vételár esetén az 50 gramm marihuánáért tanú1nak nem 126.000,- forintot, hanem 90.000,- forintot kellett volna fizetnie. Ráadásul a tanú annak ellenére tartotta fenn az 1.800,- forint/gramm vételárra vonatkozó nyilatkozatát, hogy a tárgyaláson a megvásárolt mennyiségre és a teljes vételárra nem emlékezett, így a bíró a nyomozás során tett tanúvallomását olvasta fel. A

törvényszéknek módja lett volna arra is, hogy a tanú állításait a megvásárolt és a ténylegesen lefoglalt mennyiség tekintetében a bűnjeljegyzék adatai alapján ellenőrizze.

[24] Álláspontja szerint a tanú1nál megtalált marihuána olyan nagy mennyiségű volt, hogy abból kifejezetten értékesítési célra kellett volna következtetni. Továbbá a tanú1nál végzett házkutatás során a hatóság ugyancsak marihuánát és mérleget foglalt le, e tanú és barátnője, tanú4 szervezetében kábítószerrel mutattak ki, amelyet az időbeliség miatt nyilvánvalóan mástól, nem tőle szerezhettek be. Ennek ellenére a törvényszék meg sem kísérelte feltárni, hogy tanú1 és a köréhez tartozó személyek kitől szereztek a korábban elfogyasztott kábítószerrel; tanú1 a rendőrségi kihallgatásakor megtagadta a forrásai feltárását. tanú4 ellentmondásos állítást tett azzal kapcsolatban, hogy nem volt hajlandó eltérni tanú1 fűvezését, ugyanis mindkettőjük szervezetében marihuánát találtak. A vádlott kétségesnek tartotta, hogy a vádbeli napon tanú1, tanú4 és a velük lévő személy1 egymástól függetlenül fogyasztottak kábítószerrel. Aggályait fogalmazta meg tanú1 tárgyaláson tett vallomásának értékelése kapcsán a tekintetben is, hogy amennyiben a tanú nem tudott az ő kereskedői tevékenységéről, miért „erőszakolta” ki a marihuána eladását, ha viszont ő kábítószerrel kereskedett, akkor a tanú rendszeresen tőle vásárolt volna marihuánát, többek között azt is, amelyet tanú4el és személy1rel elfogyasztottak.

[25] tanú2 vonatkozásában kérte figyelembe venni a megfigyelésben részt vevő rendőrök vallomását: ha látták volna a kábítószer átadását, azt rögzítették volna a rendőri jelentésben is. Egyetlen bizonyíték nem cáfolja azt a védekezését, amely szerint a kérdéses napon 10.000,- forintért ő vásárolt heroint tanú2től. Ennek – szemben a törvényszék indoklásában foglaltakkal – nem mond ellent az, hogy jelen esetben a diler ment a fogyasztóhoz, ezt indokolhatta, hogy a kábítószerfüggő tanú2nak arra volt dolga (a rendőrök szerint is meglehetősen zavarodott volt). Érthetetlennek nevezte, hogy a törvényszék tanú2 heroinfüggőségéből, a lakásában megtalált és tanú2től lefoglalt heroin egyezőségét vizsgáló vegyészszakértő szakvéleményéből, valamint a rendőrtanúk vallomásából következtetett arra, hogy ő értékesítette a heroint tanú2 részére.

[26] Kérte figyelembe venni azt is, hogy a rendőrség által kihallgatott tanú9t, tanú10, tanú11 és tanú12 tanúk egyezően állították, hogy tőle nem vásároltak kábítószerrel. Az ügyészség mégsem e tanúk vallomásának felhasználását indítványozta, hanem tanú4ét és személy1ét, noha e személyek nem is ismerték őt. Ettől függetlenül is megállapítható, hogy az eljárás során kizárólag tanú1 állította, hogy tőle vásárolta a kábítószerrel.

[27] A vádlott kiemelte, hogy a lakásán porciózáshoz és értékesítéshez szükséges csomagolóanyagot nem találtak, márpedig, ha a sporttáskában lévő marihuánával kereskedni akart volna, 2017. decemberétől elég ideje lett volna zacskók beszerzésére. A lefoglalt mérleg sem igazolja a kereskedést, mivel arra a fogyasztás során is szükség van. Cáfolja a kereskedői tevékenységet, hogy a lakásában több helyről foglalták le a kábítószereseket, egy kereskedő a lebukás elkerülése és a gyorsabb kiszolgálás biztosítása érdekében nem tárolja ilyen módon az áruját. A hat fő kendernövény sem a kereskedés irányában mutat, ha az övé lett volna a sporttáskában lévő kannabisz, nem kezd kendertermesztést. A tőle lefoglalt mobiltelefonokon és laptopokon terhelő adatokat nem találtak. Ugyancsak a kábítószerkereskedői tevékenysége ellen szól, hogy a vádbeli időszakban nem rendelkezett ingó- és ingatlanvagyonnal, nagy összegű készpénzzel (forintban, valutában) vagy megtakarítással, sőt a hűga autóját használta, amelyben kábítószerrel nem találtak. Jelenleg a szüleivel lakik, mert a

saját jövedelméből nem tudna egy albérletet fenntartani. A lakásán lefoglalt 203.000,- forint összegű készpénz sem igazolja, hogy tanúlnak 126.000,- forintért kábítószerértékesített. Édesapja, tanú3 a bírósági tárgyaláson alátámasztotta, hogy tőle 2018. január 28-án 200.000,- forintot kapott, és a lakásában talált pénzösszeg – szemben a törvényszék érvelésével – semmiképpen nem tekinthető a kapott családi támogatás töredékének (azt meg is haladja 3.000,- forinttal). Ehhez képest a törvényszék a magas beosztású, jogkövető, szavahihető tanú3 tanúvallomását nem fogadta el, ellenben a kábítószerfüggő tanú1 vallomását hitelesnek értékelte, mert az alátámasztotta a vádat. Álláspontja szerint – a tanúk által is visszaigazolt – zárkózott magatartása egyáltalán nem jellemzi a kábítószer-kereskedőket.

[28] A vádlott rámutatott arra, hogy a pénzét nem odaajándékozta, hanem rövid időre kölcsönadta tanúlnak, és semmi nem írja elő, hogy a kölcsönről írásbeli szerződést kellett volna készíteni. Gondatlanul, önös érdek által vezérelve vállalta tanú1 táskájának raktározását, mivel csak így látott lehetőséget arra, hogy egy év elteltével visszakapja a pénzét, ráadásul a táska átadásával egyidejűleg tanú1 100.000,- forintot vissza is fizetett a tartozásából.

[29] Hangsúlyozta, hogy az eljárás során a marihuána fogyasztását, a kábítószer tartását mindvégig elismerte.

[30] A büntetés kiszabása kapcsán azt kérte figyelembe venni, hogy a bűncselekményt nem büntetőeljárások hatálya alatt követte el, a jelen ügy tárgyát képező cselekményhez nincs köze a 2015-ben elkövetett cselekménynek. Nem vitatta, hogy időközben kis mennyiségű marihuána fogyasztása miatt gyanúsítottként hallgatták ki, megjegyezte viszont, hogy az utóbb indult ügyben sem a ruházatában, sem lakóhelyén kábítószer nem találtak.

[31] Úgy vélte, hogy öt év elteltével okafogyottá vált a társadalomra veszélyességére való hivatkozás, különös tekintettel arra, hogy újabb bűncselekményt nem követett el. A letartóztatása alatt olyan súlyos balesetet szenvedett, amely miatt a mai napig biceg, illetve időjárási frontok alatt fájdalommal él, ám ennek ellenére nehéz fizikai munkát végez. A jövedelmére (még ha az magyar viszonyok között alacsonynak is minősül) az édesanyja autoimmun betegsége miatt is szükség van. Évekig pszichés nyomás alatt élt, nem tudott tervezni, célokat kitűzni, kapcsolatokat kialakítani, mert kiszolgáltatottan várta az ügye befejezését. Nem kontrollt-vesztett fogyasztó vagy bűnöző alkat, ráadásul a szabadságvesztés a családját is büntetné. Véleménye szerint a szabadságvesztés az ember jellemének torzulásához vezet, nem eredményez sem morális javulást, sem a bűnismétléstől való elrettentést.

[32] Személyi körülményei körében előadta, hogy idősödő szüleit és az egyedül élő, 87 éves nagymamáját segíti, utóbbit orvoshoz kíséri, kiváltja a gyógyszereit, valamint bevásárol neki. A hét éves unokahúgával szoros és szeretetteljes a kapcsolata, sokat van vele, ha az ápolónő húga és annak élsportoló férje éppen dolgoznak. Szeretné befejezni a félbehagyott főiskolát, továbbá bizonyítani, hogy hasznos és értékes tagja a társadalomnak. Az anyagi helyzetére hivatkozva pedig kérte a bűnügyi költség elengedését.

[33] A nyilvános ülésen előadott perbeszédében a védő indítványozta az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a törvényszék új eljárásra utasítását, ugyanis a tényállás oly

mértékben felderítetlen, hogy az elsőfokú ítélet megalapozatlansága a másodfokú eljárásban nem orvosolható. Másodlagos indítványként a szabadságvesztés tartamának mérséklését, a börtön végrehajtási fokozat változatlanul hagyását, valamint a feltételes szabadságra bocsátás kapcsán az ún. feles kedvezmény alkalmazását kérte.

[34] Lényegében megismételte a vádlott fellebbezésében előadott indokokat, azokat csupán azzal egészítette ki, hogy míg tanú2nál a rendőrök nagyobb mennyiségű heroint találtak, ebből a kábítószerfajtából a vádlott lakásán elhanyagolható mennyiség volt. Továbbá, amennyiben valóban a vádlott értékesítette volna a heroint tanú2nak, a lakásán 203.000,- forintnál lényegesen több készpénznek kellett volna lenni, figyelembe véve a marihuána 116.000,- forintos vételárát is.

[35] A vádlott az ítéltábla tanácsa előtti felszólalásában azzal érvelt, hogy a törvényszék nem bizonyítékok alapján, hanem feltételezések, helytelen, téves, logikátlan és iratellenes következtetések útján állapította meg a tényállást, amely azonban a lakásán talált marihuána tényleges tulajdonosa és a neki felrótt kábítószer-értékesítések tekintetében felderítetlen. Ezen túlmenően a bizonyíték-értékelési tevékenység nem felelt meg a törvényben előírt követelményeknek, mivel a bírói mérlegelés gyakorlatilag elmaradt, helyette az ítéletben mindössze kinyilatkoztatások, megalapozatlan következtetések találhatók. A törvényszék az indokolásában nem adott számot arról, hogy a védekezésének mely részét fogadta el, sőt az ítéletben egyetlen a vádlottól származó vallomás, megállapítás sem szerepel.

[36] Meglátása szerint az ügyészség és a törvényszék figyelmen kívül hagyta a javára szóló mentő körülményeket, miként az ártatlanság vélelmét is. Ráadásul a bíró a tárgyaláson több esetben is átvette az ügyész szerepét, például amikor tőle azt kérdezte meg, hogy a lakásában a sporttáskában lévő marihuánán kívül volt-e más olyan dolog, amely tanú1hoz tartozott. Nemleges válaszát – figyelemmel a vödörben talált marihuánára – a törvényszék ellentmondásként értékelte, noha az igazságügyi vegyészszerértő megerősítette, hogy a vödörben talált marihuána 100%-os egyezést mutatott a sporttáskában lévővel, és a szerértő életszerűnek tartotta, hogy az eredeti csomagolás felbontását követően az erős illattal rendelkező kannabiszt más lezárható helyre helyezik.

[37] Sérelmezte, hogy a vádiratban nem történeti tényállás szerepel, hanem tényekként leírt cselekmény, mintha az már bizonyított lenne; majd ezt szó szerint átvette a törvényszék is ítéleti tényállása megállapításakor.

[38] A vádlott kérte figyelembe venni, hogy a vádbeli időszakban a heroin ára 15.000,- forint/gramm volt, így az állítólagosan tanú2nak értékesített 11 gramm heroin esetében a rendőröknek legalább 170.000,- forinttal több készpénzt kellett volna lefoglalniuk a lakásán.

[39] A bűncselekmény jogi minősítése kapcsán a jogbiztonságot sértőnek nevezte azt a bírói álláspontot, miszerint a kereskedés akkor is megállapítható, ha korábban senkinek nem adott át kábítószer. Hivatkozva a tanútól lefoglalt marihuána mennyiségére, nem értett egyet azzal, hogy a cselekményét jelentős mennyiségű kábítószerre elkövettként minősítették. Továbbá nem tényeken, hanem csak feltételezésen alapulónak tartja azt a megállapítást is, miszerint kereskedés céljából szerzett be kábítószer.

[40] Az eltérő irányú jogorvoslatok közül az ügyészségé részben eredményre vezetett, az ítéltábla a vádlott javára bejelentett fellebbezéseket alaptalannak találta.

[41] Az ítéltáblának – figyelemmel a védő fellebbezésében írtakra – elsődlegesen azt kellett vizsgálnia, hogy az ügyészségi fellebbezés határidőben előterjesztettnek minősül-e. A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 582. § (1) bekezdés szerint, akivel az elsőfokú bíróság az ítéletet kihirdetés útján közli, a fellebbezését nyomban bejelentheti vagy erre három munkanapot tarthat fenn. Miként arra a fellebbviteli ügyészség a 2022. november 22-én keltezett átiratában helyesen rámutatott, az ügyirat tartalma (34. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 11. oldal) alapján megállapítható, hogy a 2022. június 21-én tartott tárgyaláson jelen lévő ügyész az elsőfokú ítélet kihirdetését követően nyomban bejelentette a vádlott terhére szóló fellebbezését, tehát az elkésztettnek semmiképpen nem értékelhető. A védelem által hivatkozott 2022. július 13-ai elektronikus aláírás az ügyészségi jogorvoslat indokolásának előterjesztéséről szóló irat kiadmányozásának napja, nem pedig a fellebbezés bejelentésének időpontja.

[42] Az ítéltábla a Be. 590. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A vádlott és védő a fellebbezését nem csupán a Be. 583. § (1) bekezdés a) és b) pontjaiban írt célok tekintetében terjesztette elő, ezért nem volt helye az elsőfokú ítélet Be. 590. § (3) bekezdése szerinti korlátozott felülbírálatának. Ennek megfelelően a másodfokú felülbírálat kiterjedt az eljárási szabályok megtartásának, az elsőfokú ítélet megalapozottságának, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására és az intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezések, valamint az indokolás helyességének a vizsgálatára is [Be. 590. § (2) bekezdés].

[43] Megállapítható, hogy az elsőfokú bírósági eljárásban nem történt olyan a Be. 608. § (1) bekezdés a-d) és f) pontjaiban írt abszolút eljárási szabálysértés, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a törvényszéknek új eljárásra utasítását indokolná. A törvényszék törvényesen volt megalakítva, kizárt bíró az ítélet meghozatalában nem vett részt, a törvényszék a hatáskörét nem lépte túl, az illetékességi szabályokat nem sértette meg, a tárgyaláson az előírásoknak megfelelően a vádlott, a védő és az ügyész részt vettek, továbbá az elsőfokú ítélet indokolása a rendelkező résszel nem volt ellentétes.

[44] Az elsőfokú bírósági eljárásban nem került előterjesztésre a törvényszék vagy az ügyben eljáró bíró kizárását célzó bejelentés, ennek ellenére a vádlott a fellebbezése indokolásában és a nyilvános ülésen tett felszólalásában is bírói elfogultságra, azaz a Be. 14. § (1) bekezdés e) pontjában írt kizárási ok fennállására hivatkozott („bíróként nem járhat el, akitől az ügy elfogulatlan megítélése egyéb okból nem várható”), amely felvetést az ítéltábla alaptalannak talált.

[45] A bíróság, a bíró pártatlansága, elfogulatlansága valóban a tisztességes eljárás alapkövetelményei közé tartozik, ezt az Alaptörvény is deklarálja: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, észszerű határidőn belül bírálja el” (XXVIII. cikk). Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a bíróság függetlensége és pártatlansága olyan általános jogelv, amely a legalapvetőbb emberi

jogok közé tartozik [25/2017.(X.17.) AB határozat]. Az eljáró bíró esetleges elfogultságának nem csak abból a szempontból van jelentősége, hogy érvényesül-e a büntetőügyben a tisztességes eljárás nemzetközi egyezményekben is megfogalmazott követelménye, hanem azért is, mert kizárt bírónak az ítélet meghozatalában való részvétele az ítélet feltétlen hatályon kívül helyezését eredményezi. A pártatlan, elfogulatlan bíró az eljárás résztvevőinek személyére tekintet nélkül bármilyen illetéktelen külső befolyástól mentesen, kizárólag meggyőződésének megfelelően bírálja el a tényállást. A relatív, a Be. 14. § (1) bekezdés e) pontjában írt kizárási ok fennállására történt hivatkozás esetén különös gonddal vizsgálandó, hogy utalnak-e az ügy körülményei a bíró elfogultságára. Azt a törvényi feltételt, miszerint az ügy elfogulatlan megítélése valamely bírótól nem várható, csak az adott konkrét ügy valóságos tényei alapján lehet megállapítani, és csak olyan feltárt adatok alapján, amelyek a bíró pártatlansága iránt észszerű (megalapozott) kételyt ébresztenei alkalmasak (EBH2014.B.4.).

[46] Jelen ügyben semmiképpen nem alapozhatta meg a bíró elfogultságát, hogy a törvényszék a tényállást nem a vádlott védekezésére, hanem egyéb bizonyítékokra (különösen a tanúvallomásokra) alapította. Ezzel összefüggésben a vádlott lényegében megkérdőjelezi a bizonyítékok értékelésére vonatkozó alapvető törvényi rendelkezést, miszerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg [Be. 167. § (4) bekezdés]. E mérlegelési körében minősítette a törvényszék a vádlott védekezését életszerűtlennek, releváns részletekben ellentmondásosnak, következetlennek és más bizonyítékok által is cáfoltnak, míg tanúl tanút elfogulatlannak, a vallomásait következetesnek, ugyanis ezt megelőzően – a bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával egyezően – megjelölte, illetve értékelte azokat a tényeket, körülményeket, amelyekre e konklúzióját alapította. A törvényszék a Be. 528. § (1) bekezdésében foglalt eljárási szabály alapján ismertette tanúl tanú nyomozás során tett vallomásának bizonyos részeit, mivel a tanú a vádbeli napon megvásárolt kábítószer mennyiségére és a kifizetett vételárra már nem emlékezett, illetve a tárgyaláson tett és a korábban tett tanúvallomása között a vádlottól történt vásárlások számára vonatkozóan ellentétek voltak, mindezek feloldása, tisztázása a megalapozott tényállás megállapítása érdekében a törvényszék kötelezettsége volt. Eleget tett a Be. 528. § (2) bekezdésében foglalt előírásnak is, amely szerint a korábban tett vallomás részeinek ismertetésére csak akkor kerülhet sor, ha az ismertetésben foglalt tényekre és körülményekre a tanúhoz kérdést intéztek. A vádlott alaptalanul kifogásolta azt is, hogy a tanúkihallgatások során az eljáró bíró – mintegy a vádat képviselő ügyész szerepének átvételével – kérdéseket intézett a tanúkhöz. A kérdés lehetőségét a Be. 526. § (4) bekezdése biztosítja, ráadásul annak „a bíróság tagjai, az ügyész, a vádlott, a védő” szerinti sorrendjét kötelező érvénnyel határozza meg. Értelmszerűen tanúl tanú csak a korábbi vallomása ismertetését követően nyilatkozhatott annak fenntartásáról. A tárgyalási jegyzőkönyvekben nem volt fellelhető a bírónak olyan nyilatkozata, kijelentése, amely az elfogultságát, részrehajlását igazolhatná. Ennek alátámasztására nem alkalmas az a felvetés sem, hogy a törvényszék a tárgyalást elmulasztó tanúl tanúval szemben rendbírságot kiszabó végzést utóbb hatályon kívül helyezte.

[47] A Fővárosi Főügyészség NF.2538/2019/21-I. számú vádirata – a vádlotti kifogással szemben – alkalmas volt az érdemi elbírálásra, ugyanis a büntetőeljárási törvény előírásainak megfelelően tartalmazta a vádnak a Be. 422. § (1) és (2) bekezdéseiben felsorolt kötelező tartalmi elemeit, ezek között a vád tárgyává tett cselekmények pontos leírását is [Be. 422. § (1) bekezdés b) pont]. A büntetőeljárási jog kommentárja szerint (Orac Kiadó, Büntetőeljárási jog I-II. – új Be. – Kommentár a gyakorlat számára) az ügyészségnek a vádiratban a vád

tárgyává tett cselekményt kell röviden leírnia. A történeti tényállás központi része a vádiratnak, mert valójában az ügyészség annak megfogalmazásakor határozza meg a vád kereteit. A vádirat történeti tényállásában leírtak képezik a vád tárgyát, a bíróság ennek keretein nem terjeszkedhet túl és a döntési kötelezettsége is a történeti tényállás büntetőjogi megítélésére terjed ki (BH2006.281). Ezért a történeti tényállást röviden, lényegre törően, de úgy kell megfogalmazni, hogy minden kétséget kizáróan kitűnjön a vádiratból, hogy mely tények képezik a vád tárgyát. A vád tárgyává tett történeti tényekben konkrétan azokat a tényeket kell felsorolni, amelyek alkalmasak az indítványozott vagy akár attól eltérő, de mindenképpen büntető törvénybe ütköző cselekmény megállapítására (BH2017.217). Fel kell tüntetni a bűncselekmény elkövetésének idejét és helyét, annak indítékát, az elkövetés eszközét, módját és annak következményeit, valamint minden olyan adatot, amely a konkrét bűncselekmény tekintetében a bűnösség és a jogi minősítés szempontjából relevánsak. Jelen ügyben a vádirat a fentiekben megjelölt kritériumoknak maximálisan megfelelt, a törvényszéknek a történeti tényállásban rögzített tényekre vonatkozóan, illetőleg annak keretein belül kellett lefolytatni a bizonyítást, majd döntenie arról, hogy a vád tárgyává tett cselekmény megvalósult-e, és azt a vádlott követte-e el. A vádirat történeti tényállásának és a bíróság által megállapított ítéleti tényállásnak a cselekmény releváns tényei tekintetében nyilvánvalóan egyezniük kell, azonban ez nem feltétlenül jelent teljes tartalmi azonosságot. A törvényszék – szemben a vádlotti felvetéssel – nem másolta át a vádirat történeti tényállását, sőt azt a bizonyítás eredményeként az ítéleti tényállásban helyesen akként pontosította, hogy a vádlott 6 fő növényegységből álló kenderültetvényt létesített, továbbá az értékesített vagy kereskedési céllal tartott, illetve termesztett kábítószernek nem a mennyiségét, hanem tiszta hatóanyag-tartalmát, a marihuána esetében a totál-THC tartalmát jelölte meg.

[48] Megállapítható, hogy az elsőfokú bírósági eljárásban nem történt olyan a Be. 609. § (1) bekezdésében meghatározott, ún. relatív eljárási szabálysértés, amely lényeges hatással lett volna az eljárás lefolytatására, a vádlott bűnösségének megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetések kiszabására vagy intézkedés alkalmazására, amely ugyancsak az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolná.

[49] A vádlott és a védő a törvényes jogaikat, ezen belül a kérdezési, észrevételezési és indítványtételi jogukat korlátozás nélkül gyakorolhatták, a törvényszék a bizonyítás törvényességére vonatkozó rendelkezéseket betartotta, a bűnösség megállapítása, a cselekmény Btk. szerinti minősítése és a büntetés kiszabása tekintetében az indokolási kötelezettségének eleget tett [Be. 609. § (2) bekezdés a), b) és d) pont].

[50] Ki kell emelni, hogy a törvényszék a tárgyaláson történt kihallgatásuk előtt tanú1 és tanú2 tanúkat – az eljárási törvény előírásainak megfelelően – a Be. 172. § (1) bekezdésében foglaltakra is figyelmeztette, nevezetesen arra, hogy ha magukat vagy hozzátartozójukat bűncselekmény elkövetésével vádolnák, az ezzel kapcsolatos kérdésben megtagadhatják a tanúvallomást. Ennek azért van jelentősége, mert e személyek ellen a tőlük lefoglalt, illetve általuk elfogyasztott kábítószer miatt büntetőeljárások indultak. A Be. 176. § (1) bekezdésében írt figyelmeztetéseket és az azokra a tanúk által adott választ a tárgyalási jegyzőkönyvek a Be. 177. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően tartalmazzák.

[51] Törvényesen járt el abban is, hogy az ügyészség indítványára tanú5, tanú6, tanú7 és tanú8 rendőrök, valamint tanú4 nyomozás során tett tanúvallomását ismertetés útján tette a bizonyítás anyagává, egyébként ezt a tárgyaláson a vádlott és a védője sem kifogásolták.

[52] A bizonyítási eljárás során helyt adott a védelem egyetlen bizonyítási indítványának is: a vádlott édesapját, tanú3t megidézte és a tárgyaláson tanúként kihallgatta. A védelem és a vádlott az elsőfokú bírósági eljárásban nem indítványozta a nyomozás során kihallgatott tanú9t, tanú10, tanú11 és tanú12 tanúk tárgyaláson történő kihallgatását vagy a korábban tett vallomásaik ismertetését. Márpedig a Be. 164. § (2) és (3) bekezdései szerint a bíróság a tényállás tisztázása során bizonyítékot indítvány alapján szerez be, indítvány hiányában bizonyíték beszerzésére és megvizsgálására nem köteles. Nyilván e jogszabályi rendelkezést azzal összhangban kell alkalmazni, hogy a tényállás felderíthetlensége vagy hiányos megállapítása az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezheti. Egyébként a fentiekben felsorolt tanúk tárgyaláson történő kihallgatására nem volt indokolt.

[53] A törvényszék maradéktalanul eleget tett a bizonyítás általános szabályai között meghatározott előírásnak is, amely szerint a bíróságnak a bizonyítékokat egyenként és összességükben kell értékelnie [Be. 167. § (4) bekezdés]. Ítélete indokolásában hiánytalanul jelölte meg azokat a bizonyítékokat, amelyekre a döntését alapozta, majd részletesen adott számot arról, hogy a tényállás megállapításánál mely bizonyítékot és miért, vagy miért nem fogadott el [Be. 563. § (3) bekezdés d) pont]. Az ítélet indokolásából megismerhető a bírói meggyőződés kialakulásának az a logikai folyamata is, amely a bizonyítás eredményének megállapításához vezetett. Az elsőfokú ítélet indokolásának [13] bekezdése – a vádlott kifogásával szemben – kellő terjedelemben és irathűen tartalmazza a vádlott vallomásának, érdemi védekezésének lényegét. A törvényszék által e bekezdésben alkalmazott szerkesztési módszer, miszerint részben a vádlott vallomásának ismertetésével egyidejűleg került sor az abban foglalt közlések, az odatartozó védői felvetések elemzésére, értékelésére is, megfelel a bírói gyakorlatnak és a jogszabályi előírásoknak, megkönnyíti a bizonyítékok értékelésének áttekinthetőségét, egyben a terjengősség, a felesleges ismételtetések ellen hat.

[54] Az ítéltábla egyetértett a törvényszéknek az elsőfokú ítélet indokolásának [24] bekezdésében kifejtett érveivel azzal kapcsolatban, hogy semmi nem indokolta tanú1 első rendőrségi tanúvallomásának a bizonyítási eszközök közül történő kirekesztését. E tanú a nyomozás során, a 2018. január 31-én tartott kihallgatásán csakugyan előadta, hogy délben elszívott három marihuánás cigarettát, azonban külön kérdésre azt is közölte, hogy a kannabisz hatása már kiment belőle, tiszta tudatállapotban van, a kihallgatásának nincs akadálya. Nyilatkozata megkérdőjelezésére nem volt ok, ugyanis a kannabisz elfogyasztása után közel hét és fél óra elteltével került sor kihallgatására, és valóban van jelensége annak is, hogy a 2019. október 31-én történt folytatólagos kihallgatásán fenntartotta a korábban tett tanúvallomását. Nem alapos az a kifogás, miszerint a rendőrök a Terhelt1 helyzetére tett megjegyzésükkel befolyásolhatták tanú1 tanút a vallomástételében, mivel elfogásakor – a rendőri jelentés szerint – azonnal elismerte, hogy ruházatában kábítószer van, amelyet Terhelt1től vásárolt 126.000,- forintért. Ehhez képest a kihallgatás során tett vallomása a releváns tények szempontjából annyi többlet-információt tartalmazott, hogy mikor szerzett tudomást Terhelt1 kábítószer-kereskedői tevékenységéről, illetőleg egy alkalommal már vásárolt marihuánát a vádlottól.

[55] Ugyancsak nincs alapja tanú2 tanúvallomásának a bizonyítékok köréből való kizárását célzó védelmi felvetéseknek sem. A törvényszék az elsőfokú ítélet indokolásának [33] bekezdésében kifejtettek szerint igenis figyelembe vette, hogy e tanú az eljárás során

ellentmondásos, következetlen és más bizonyítékok által cáfolt vallomást tett, ezért azt kizárólag a heroinfüggőségére vonatkozó részében fogadta el, egyebekben elvetette. A tanú2 részére értékesített heroin tekintetében a tényállást nem a tanú által előadottakra, hanem a rendőri jelentésben foglaltakra, a megfigyelésben és az elfogásban részt vevő rendőrök vallomására és ténybeli következtetésekre alapította.

[56] Az ítéltábla a tisztességes eljárás jogának és a fegyverek egyenlősége elvének megsértésére vonatkozó vádlotti kifogást alaptalannak találta. Az elsőfokú bírósági eljárás során a törvényszék a vádlott és a védő eljárási jogainak gyakorlását biztosította, a bizonyítás lefolytatása, a bizonyítékok értékelése, valamint az ítélet indokolása során a törvényes rendelkezéseket betartotta, részéről egyoldalú megközelítés és elfogultság nem volt kimutatható. A bizonyíték-értékelési tevékenység eredményeként a vádlott védekezésének elvetése, a tényállás megállapításánál egyéb bizonyítékok figyelembe vétele a terhelti jogok megsértését nem alapozza meg.

[57] Az elsőfokú ítélet indokolásában a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tények – az ügyiratok tartalma és a nyilvános ülésen előadottak alapján – annyiban szorultak kiegészítésre, illetőleg helyesbítésre, hogy

- a vádlott jelenleg a munkahely1 alkalmazásában CNC gépkezelőként dolgozik, havi jövedelme 200.000,- forint;

- a helység1 telkét értékesítette;

- a vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2019. január 18-án kihirdetett és a Fővárosi Törvényszék 28.Bf.8393/2019/9. számú határozata folytán 2020. szeptember 18-án jogerős 18.B.20.034/2018/45. számú ítéletével a 2015. május 29-én elkövetett önbíráskodás büntette miatt 6 hónap – végrehajtásában 1 évre felfüggesztett – szabadságvesztésre ítélte;

- a 2022. március 9-én elkövetett kábítószer birtoklásának vétsége miatt az Érdi Rendőrkapitányság az 505/2022.bü. számon indult ügyben, 2022. július 25-én Terhelte1ot gyanúsítottként hallgatta ki.

[58] Az alábbiakban kifejtettekre tekintettel az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a tényállás – szemben a vádlott és a védő érvelésével – felderített, hiánytalan, irathú és helytelen ténybeli következtetésektől mentes, ezért az a Be. 591. § (1) bekezdése alapján irányadó volt az elsőfokú ítélet felülbírálata során. A fellebbezésükben a vádlott és a védő új tényt nem állítottak, korábban fel nem merült (új) bizonyítékokra nem hivatkoztak, a másodfokú eljárásban bizonyítás felvételét nem indítványozták. Kizárólag a törvényszék bizonyíték-értékelési tevékenységét és annak eredményét támadták, márpedig ez semmiképpen nem vezethetett eredményre megalapozott tényállásnál. Egyébiránt a fellebbviteli ügyészség – a Kúria BH.2015.8.216. számon közzétett döntésének I. pontjára is figyelemmel – helyesen hivatkozott arra, hogy az ítéleti tényállás részét képezik az ítélet indokolásának a tartalmilag tényeket rögzítő részei is, így jelen ügyben az elsőfokú ítélet indokolásának [43] bekezdésében írt ténymegállapítás, miszerint a kábítószeres együttes mennyisége meghaladta a jelentős mennyiség alsó határát, annak közel négyszerese, 391%-a.

[59] A törvényszék a bizonyítást a szükséges és lehetséges körben lefolytatta, a tárgyaláson a vádlottat, tanú3, tanú1 és tanú2 tanúkat kihallgatta, a szakértőket meghallgatta, bizonyos tanúk korábban tett vallomását, a szakvéleményeket és az okirati bizonyítékok (rendőri jelentés, lefoglalásról és házkutatásról készült jegyzőkönyvek, bűnjeljegyzékek, bűnügyi nyilvántartás adatainak kivonata) a bizonyítás anyagává tette. A bizonyíték-értékelő tevékenysége koherens, logikai hibáktól mentes volt, abban iratellenes megállapítások nem voltak feltárhatók.

[60] Az ítéleti tényállás megállapításakor a törvényszék okkal vetette el a vádlottnak a tárgyaláson előterjesztett védekezését, amely szerint a lakásán megtalált marihuána tanú1 tulajdonát képezte, kábítószer tanú1 és tanú2 részére nem értékesített, sőt a vádbeli napon ő maga vásárolt tanú2től 10.000,- forintért heroint. E vallomásában kimutatott észszerűtlen, ellentmondásos körülmények alapjaiban kérdőjelezték meg a vádlotti előadás tartalmi hitelességét. A vádlott és tanú1 között olyan szoros baráti vagy bizalmi kapcsolat nem volt igazolható, amelyre alapozva a vádlott – a számáraösszepszerűségében jelentős, funkciójában („vészpartalék”) fontos – 1 millió forintot fél évre írásbeli megállapodás nélkül adjon kölcsön, majd ezt követően beleegyezzen, hogy a lakásában tanú1 nagy mennyiségű kábítószer tároljon, és annak értékesítéséből származó bevételből fizesse vissza a több hónapja esedékes tartozását. A vádlott egyébként nem adott semmilyen magyarázatot arra, hogy tulajdonképpen mi indokolta volna azt, hogy tanú1 éppen nála tárolja az értékesítésre szánt kábítószer. Különös tekintettel arra is, hogy tanú1 tartózkodási helyén is foglaltak le marihuánát, igaz lényegesen kisebb mennyiségben (nettó 3,42 grammot). Egyébiránt a törvényszék helyesen mutatott rá, hogy a vádlott az általa tudottan kereskedelemmel érintett kábítószer tárolásával is megvalósította volna a kábítószer-kereskedelem büntetettét, azonban annak – szemben az elsőfokú ítélet indokolásának [15] pontjában foglaltakkal – nem a bűnszegedi, hanem társtettesi elkövetői alakzatát.

[61] A kábítószer értékesítésével másokat terhelő vádlotti védekezés hitelességének értékelése kapcsán nem hagyható figyelmen kívül az a tény, hogy a rendőri megfigyelés elrendelését megalapozó bűnügyi információ kifejezetten a vádlott (nem pedig tanú1 vagy tanú2) kábítószer-kereskedői tevékenységére vonatkozott, a kérdéses napon a vádlottat felkereső tanú1 és tanú2 tulajdonképpen véletlenszerűen lett részese, majd a megvásárolt kábítószer miatt utóbb terhelte is az ügynek. E megállapításnak nem mond ellent az a körülmény, hogy a rendőrök a vádlott lakóhelyénél megjelenő tanú2ot felismerték, mivel kábítószerrel kapcsolatban már intézkedtek vele szemben (hangsúlyozandó, hogy tanú2ot korábban – egy esetben – kábítószer birtoklása, és nem kábítószer-kereskedelem miatt ítélték el).

[62] A vádlott tekintetében terhelő adatokat szolgáltató tanú1 az elfogásakor azonnal feltárta a nála lévő marihuána megszerzésének körülményeit (azt Terhelttől vásárolta), amelyre vonatkozóan az elfogása napján – a rendőri jelentésben rögzítettekkel egyező tartalommal – részletes tanúvallomást tett. A tárgyaláson történt kihallgatásakor valóban nem emlékezett lényeges körülményekre (a vásárlások számára, a vádbeli napon megvásárolt kábítószer mennyiségére és vételárára), a vádlottal való kapcsolatára vonatkozó egyes kérdésekre bizonytalan válaszokat adott, azonban mindez a szavahihetőségét nem kérdőjelezi meg, hiszen a kérdéses cselekmény elkövetésétől a kihallgatásig közel három és fél év telt el. Ennél is fontosabb, hogy az elé tárt nyomozati tanúvallomásában foglaltakat a releváns

tények tekintetében a kihallgatás és a szembesítés során is fenntartotta. A vádlott a nyomozás során történt gyanúsított ki hallgatásakor – élve a terhelti jogaival – megtagadta a vallomástételt, érdemi védekezését a bírósági eljárásban terjesztette elő, ennek következtében az általa felvetett körülmények szembesítésen történő tisztázásának megkísérlésére több év elteltével kerülhetett sor, ennek kockázatát neki kellett viselnie, azt nem háríthatja tanú lra. Miként arra a törvényszék az elsőfokú ítélet indokolásának [26] bekezdésben helyesen rámutatott, az eljárás során – a vádlott tárgyaláson tett vallomásán kívül – egyetlen olyan adat sem merült fel, amely azt igazolná, hogy a vádlott lakásán lefoglalt nagy mennyiségű marihuána valóban tanú l tulajdonát képezte, ennek tükrében volt értékelhető a tanú „érdekeltségére” vonatkozó védelmi érvelés.

[63] Nem gyengíti tanú l tanú l terhelő vallomásának hitelességét, hogy a fentiekben már írtak szerint az ő lakásában is találták kisebb mennyiségben kábítószer t és egy mérleget (szemben a védő érvelésével csomagolóanyagokat nem), miként az sem, hogy a vádbeli napon tanú l és a vele együtt lévő személyek (tanú4, személy1) szervezetében kannabiszt mutattak ki. E kábítószer megszerzésének körülményei nem képezték a jelen ügy tárgyát, a tanú l ruházatában megtalált marihuánának a vádlottól történt megvásárlását nem zárja ki, még csak kétségesse sem teszi, hogy tanú l az általa elfogyasztott, illetőleg a saját lakásán lévő kábítószer t mástól is beszerezhet te.

[64] Nem volt feltárható ellentmondás tanú l tanúlvallomásának a megvásárolt kábítószer mennyiségére és annak vételárára vonatkozó részében, csak a rendőri jelentés rögzített 50 gramm marihuánát, azonban a tanú a 2018. január 31-én történt kihallgatása során kb. 70 gramm marihuánáról számolt be, amely ténylegesen bruttó 74,06 gramm tömegű, a szakvélemény szerint nettó 62,5 gramm tömegű volt, utóbbi került feltüntetésre a vádiratban is (a törvényszék nem a tömeget, hanem a totál-THC tartalmat jelölte meg az ítéleti tényállásban). A tanú által hivatkozott 1.800,- forint/gramm vételárat alapul véve, a kifizetett 126.000,- forint összhangban van a megvásárolt kb. bruttó 70 gramm mennyiséggel.

[65] A vádlottnak a marihuánával kapcsolatos védekezésének értékelése során nem hagyható figyelmen kívül a tanú2tal lebonyolított ügylet vonatkozásában megállapítható tények sem.

[66] A megfigyelésben részt vevő rendőrök csakugyan nem látták a kábítószer átadását és átvételét a vádlott és tanú2 találkozásánál, de erre utalt a közöttük lezajlott kontaktus, mozgás-folyamat, ezért is intézkedtek a gépkocsijával a szomszédos utcában leállt tanú2tal szemben, és nála heroínt találtak. A tényállás megállapításakor tanú2 tanúlvallomására valóban nem lehetett támaszkodni, a tanú a heroin aznap történt megvásárlását tagadta, sőt valótlannul azt állította, hogy nem ismeri a vádlottat, tőle legfeljebb útbaigazítást kért. A hamis vallomása önmagában nem támaszthatta alá a vádlott védekezését, amely szerint a lakóhelyénél ő vásárolt kábítószer t tanú2tól. Egyébként a vádlott visszaigazolta a rendőröknek a kábítószer átadására-átvételére vonatkozó feltételezését, ezért nem érthető, hogy a vádlott a fellebbezésében miért fogalmazott meg kifogást a rendőrtanú k vallomásának értékelése kapcsán.

[67] tanú2 heroínfüggősége, a rendőri intézkedés során nála megtalált – egyetlen zacskóba csomagolt – heroin, a fehér porral szennyezett kanál a kábítószernek fogyasztásra történő

megvásárlása (és nem annak értékesítése) irányába mutat; különös tekintettel arra is, hogy tanú2 ruházatában és gépkocsijában, az elfogás napján elvégzett házkutatás során a lakásán további kábítószer nem találtak.

[68] Ehhez képest a vádlott lakásán többfajta kábítószer (marihuána, kokain, heroin, MDMA-tartalmú tabletták, amfetamin), azokkal szennyezett tárgyak (digitális mérleg, fémkanál, növényőrők), valamint viszonylag nagy összegű készpénz került lefoglalásra. A kiegészítő igazságügyi vegyészszakértői vélemény megállapítása, miszerint a vádlott lakásán fellelt és tanú2-nál a rendőri intézkedés során talált heroin közös eredete nem zárható ki, a bizonyítás során gyakorlatilag sem terhelő, sem mentő bizonyítékként nem volt értékelhető.

[69] A vádlott lakásán lefoglalt marihuána nagy mennyisége és a kábítószeres több fajta, a porciózáshoz szükséges eszközök, továbbá tanú1 terhelő vallomása mellett a vádlott kábítószer-kereskedői tevékenységét és a terhére megállapított értékesítéseket eredményesen nem cáfolhatják a fellebbezésben felhívott körülmények, nevezetesen

- a lakásában a vádlott nem termesztett volna kenderet, ha nagy mennyiségű, szárított, értékesítésre alkalmas kannabisszal rendelkezett volna;
- a lakásában csomagolásra szolgáló zacskók nem kerültek lefoglalásra, továbbá a laptopjain és mobiltelefonjain kábítószer-kereskedői tevékenységre adatot nem találtak;
- a vádlott zárkózzott természetű, számottevő ingó- vagy ingatlan vagyona nincs;
- több tanú nyomozás során tett nyilatkozata szerint a vádlottól nem vásároltak kábítószer;
- a tanú1 állítása szerint vételárként kifizetett 126.000,- forint és a tanú2-nál fellelt heroin piaci ára együttes összegének nem feleltethető meg a lakásban talált 203.000,- forint készpénz.

A vádlott lakásán lévő kenderültetvény – a növényegyedek kisebb töszáma és a megfelelő gondozáshoz szükséges technikai feltételek hiánya miatt – valóban legfeljebb „hobbitermesztésnek” tekinthető. Már csak azért is, mert a fogyasztásra alkalmas kannabiszhoz a vádlott akkor is hozzájuthatott volna, ha a lakásán talált kábítószer valóban más tulajdonát képezte volna. A vádlott tehát nyilvánvalóan mástól beszerezett kannabisszal és más kábítószer fajtákkal kereskedett, hiszen ezek a lakásában lefoglalásra is kerültek.

A kábítószer értékesítése – a megvásárolni kívánt mennyiségtől függően – rendszerint kisebb-nagyobb nejlonzacskókba, tasakokba csomagolva történik, a vádbeli napon felderített, tanú1 és tanú2 részére történt eladások során is nejlonzacskóban volt a marihuána és a heroin, ráadásul a vádlottnak bármikor lehetősége volt a csomagoláshoz szükséges anyagok ismételt beszerzésére. A vádlott laptopjain és mobiltelefonjain a kábítószer-kereskedői tevékenységet egyértelműen igazoló adattartalmak nem voltak, de kimutathatók voltak kábítószergyanús anyagok árusítására vonatkozó fotók, továbbá tanú1 vallomása szerint olyan viber

üzenetekben tartották a kapcsolatot, amelyek az általa alkalmazott beállítás alapján azonnal törlődtek.

Az ítéleti tényállás – a vádirat történeti tényállásával egyezően – bizonyíthatóan 2017. decemberétől történt kábítószer-kereskedést állapít meg a vádlott terhére, ezért nincs különösebb jelentősége annak, hogy a vádlott vagyoni és egzisztenciális helyzete utal-e a bűncselekmény elkövetéséből eredő gazdagodásra. A vádlott zárkózott természete nem képezheti akadályát a kábítószer-kereskedésnek, sőt az esetleges lebukás esélyét is csökkentheti. Megjegyzendő, hogy a vádlottnak tanú1ral való kapcsolatára vonatkozó állításai (számítógépen rendszeresen együtt játszottak, diszkóban voltak) az előbbiekben említett természetével nem feltétlenül állnak összhangban.

Jelen ügyben a vádlott kábítószer-kereskedői tevékenysége kapcsán két személy (tanú1 és tanú2) részére történt eladás lett felderítve, annak nincs jelentősége, hogy a vádlottal telefonos kapcsolatban álló, ezért a nyomozás során tanúként kihallgatott ismerősei nem tudtak arról, hogy a vádlott a vádbeli időszakban kábítószerket árult. Az ítéltábla megjegyzi, hogy a négy kihallgatott személy közül háromnak – saját nyilatkozatuk szerint – már volt problémája kábítószer fogyasztásából.

Az eljárás során tanú2 és a vádlott kapcsolatára, az átadott heroin vételárára, kifizetésének módjára és időpontjára vonatkozó adatok nem voltak feltárhatók. E bizonytalanságok az értékesítésre levont következtetés megalapozottságát nem cáfolják, ugyanis az nem feltételezhető, hogy a vádlott ingyen adott bruttó 11,11 gramm heroint tanú2nak.

[70] Mindezekre tekintettel az ítéltábla egyetértett a törvényszéknek a vádlott bűnösségére levont következtetésével. Az 1/2007. számú büntető jogegységi határozat jelen ügyben irányadó megállapításait is tartalmazó jogi indokolás helyes, az kiegészítésre vagy helyesbítésre nem szorul. A vádlott magatartása valóban tényállásszerű, a lakásában lefoglalt kábítószer – figyelemmel annak mennyiségére – kereskedés céljából szerezte meg és tartotta (készletezte), a 2017. decembere és 2018. január 31-e között történt három adásvétel is alátámasztja a kereskedés megállapításához szükséges rendszerességet és haszonszerzési célzatot. Ezért a bűncselekmény jogi minősítése törvényes, a Btk. 176. § (1) bekezdése mindössze a IV. fordulat felhívásával szorul kiegészítésre. A törvényszék – a kereskedelemmel érintett kábítószeresek fajtáinak, tiszta hatóanyag-tartalmának, illetve totál-THC tartalmának figyelembe vételével – a Btk. 461. § (1) bekezdés a) pontjának ad), af), aj) és ah) alpontjai és a c) pontja, valamint a (3) bekezdés a) pontja alapján okszerűen és törvényesen állapította meg, hogy a vádlott a bűncselekményt jelentős mennyiségű kábítószerre követte el. Ennek következtében az általa megvalósított kábítószer-kereskedelem büntette az alapesetnél súlyosabban, a Btk. 176. § (3) bekezdése szerint minősül, amely öt évtől húsz évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendő.

[71] A büntetést a törvényben meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez [Btk. 80. § (1) bekezdés]. Határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó; a középérték a büntetési tétel alsó

és felső határa összegének a fele [Btk. 80. § (2) bekezdés]. Jelen ügyben a középmenték 12 év 6 hónap tartamú szabadságvesztés.

[72] A büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. számú Büntető Kollégiumi vélemény (a továbbiakban: 56. BK vélemény) is rögzíti, hogy a bíróság által megállapított minősítéshez kapcsolódó büntetési keret – figyelembe véve a Btk. Általános Része rendelkezéseit is – büntetést meghatározó alapvető tényező. Ez jelöli ki azokat a határokat, amelyek között a súlyosító és enyhítő (összefoglalóan a büntetést befolyásoló) körülmények a büntetést alakíthatják. A büntetést befolyásoló körülményeket nem elvont általánosságban, nem mechanikusan, hanem a konkrét ügy tényeire vonatkoztatva, egymással egybevetve, összefüggésükben kell értékelni, és a határozatban megindokolni. Nem az enyhítő és súlyosító körülmények száma, hanem az adott esetben meglévő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál.

[73] Jelen ügyben a büntetést befolyásoló alanyi és tárgyi tényezők felsorolása, illetőleg súlyozása tekintetében az elsőfokú ítélet indokolása kisebb mértékben helyesbítésre, kiegészítésre szorul.

[74] Nem csak az időmúlást kell enyhítő körülményként értékelni, hanem – figyelemmel a 2/2017. (II.10.) AB határozatban és az 56. BK vélemény III.10. pontjának második mondatában foglaltakra – a büntetőeljárás vádlottnak fel nem róható elhúzódnását is, amelyre az ítélet indokolásában a Be. 564. § (4) bekezdés b) pontja alapján utalni kell. A bűncselekmény elkövetésétől az elsőfokú ítélet kihirdetéséig négy és fél év, a másodfokú eljárás befejezéséig már összesen öt év telt el, ez idő alatt a vádlott mindvégig büntetőeljárás hatálya alatt állt. Ebből viszonylag rövidebb ideig (két és fél hónapig) volt a Be. akkori terminológiája szerinti előzetes letartóztatásban, így azt külön enyhítő tényezőként nem vehető figyelembe. Az időmúlás enyhítő hatása valóban függ az ügy tárgyát képező bűncselekmény tárgyi súlyától, törvényi fenyegetettségétől (56. BK vélemény III.10. pont első mondat), ugyanakkor az öt év már olyan hosszú tartam, amely miatt – szemben a fellebbviteli ügyesség érvelésével – az időmúlás *csekélyebb nyomaték*kal történő értékelése nem indokolt.

[75] A törvényszék helyesen jelölte meg enyhítő tényezőként a vádlott büntetlen előéletét, amelynek hatását valóban kioltja az a súlyosító körülményként értékelhető tény, miszerint a jelen ügyben terhére megállapított bűncselekményt már folyamatban lévő büntetőeljárások hatálya alatt, azokról tudva valósította meg (56. BK vélemény II.2. pontja). Téves az a vádlotti érvelés, hogy a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés csak akkor lett volna megállapítható, ha az egyes büntetőügyek tárgyát képező bűncselekmények között összefüggés van, továbbá a korábban indult büntetőügy kizárólag az ítélezés elhúzódnása miatt „nyúlhatott bele a jelen ügybe”. A büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés megállapítása nem függ attól, hogy van-e a kérdéses büntetőügyek tárgya között bármilyen összefüggés (rendszerint nem is szokott lenni), miként annak sincs különösebb jelentősége, hogy a korábbi büntetőügy nyomozati, vádemelési vagy bírósági szakban van, illetve az utóbb a bűnösség kimondásával vagy felmentéssel fejeződik-e be. Az elkövető fokozott társadalomra veszélyességére lehet következtetni önmagában abból a körülményből, hogy más ügyben történt meggyanúsítását követően valósít meg bűncselekményt. Egyébként a vádlottat az önbíráskodás büntette miatt indult büntetőügyben jogerősen el is ítélték.

[76] Enyhítő körülmény, hogy a kábítószeres hatóanyag-tartalma a jelentős mennyiség alsó határát közel négyszeresen haladták meg. A bíróságok a büntetéskiszabás során az alsó határhoz közelítő mértéket azért értékelik az elkövető javára, mert kereskedési alakzatnál a különösen jelentős mennyiség nem minősítést befolyásoló tényező, így azonos tényállási keretek között értékelendők a jelentős mennyiség alsó határát éppen elérő és azt akár százszorosan meghaladó mennyiségre elkövetett kereskedői típusú magatartások is.

[77] A fentiekben már hivatkozott büntetőeljárások hatálya alatti elkövetés, továbbá a kábítószerrel összefüggő bűncselekmények elszaporodottsága mellett – figyelemmel az ítélkezési gyakorlatra – súlyosító tényezőként kell figyelembe venni, hogy a vádlott több kábítószerfajta vonatkozásában valósította meg a bűncselekményt és a kábítószer fogyasztotta is.

[78] Az 56. BK vélemény II.12. pontjában írtak szerint enyhítő hatású az elkövető betegsége, jelentős mérvű rokkantsága vagy egyéb olyan körülmény, amely a büntetés elviselését megnehezíti, és akkor is értékelendő, ha a bűncselekmény elkövetése után állt elő. Az előbbi kritériumnak megfelelő betegség vagy rokkantság a vádlott esetében nem merült fel, a közel négy és fél éve elszenvedett combnyaktörés kapcsán a vádlott által közölt információk (bicegés, frontérzékenység) sem igazolnak a büntetés elviselését megnehezítő egészségi állapotot. Emiatt e balesetnek, illetőleg következményeinek enyhítő tényezőként való értékelése – szemben a védelem felvetésével – nem indokolt. E körben nem hagyható figyelmen kívül a vádlott által az utóbbi egy évben betöltött munkakörök jellege (betegszállító, CNC gépkezelő), azok ugyanis nem igazolják, hogy a baleset következményei súlyosan korlátoznák a vádlottat a mindennapi életvitelében.

[79] Nem volt enyhítő körülményként értékelhető az sem, hogy a vádlott elismerte a marihuána lakásban történt tárolását és a kábítószer fogyasztását, ugyanis a kábítószeres a lakásán történt házkutatás során került megtalálásra és lefoglalásra, a kábítószer pedig vizsgálat mutatta ki a szervezetében, ráadásul a hivatkozott körülmények elismerése nem tekinthető a bűnösség beismeréseként.

[80] A törvényszék által feltárt, illetőleg a felülbírálat során megállapított további bűnösségi körülmények, különösen a vádlott viszonylag kedvező előélete, az időmúlás és a büntetőeljárás elhúzódása kétségtelenül a középérték alatti tartamú szabadságvesztés kiszabását indokolják. Az ítélőtábla ugyanakkor úgy ítélte meg, hogy a vádlott esetében nem voltak feltárhatók olyan nagy számú és hatású enyhítő tényezők, amelyek lehetővé tennék a törvényszék által a büntetési tétel törvényi minimumához (5 évhez) közelítő tartamú szabadságvesztés kiszabását. A büntetés kiszabása során csakugyan jelentősége lehet az elkövető rendezetté vált életvitelének, társadalmilag hasznos tevékenységének, azonban a vádlott esetében ennek igen csekély a súlya, mivel időközben kábítószer birtoklásának vétsége miatt újabb büntetőeljárás indult ellene. Társadalomra veszélyességének vizsgálata során nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy védekezése körében másokat terhel az általa elkövetett kábítószer-kereskedelemmel.

Az ítélőtábla osztotta az ügyészség és a fellebbviteli ügyészség álláspontját a tekintetben, hogy a törvényszék által kiszabott 5 év 8 hónap tartamú szabadságvesztés nem igazodik megfelelően a bűncselekmény tárgyi súlyához, a vádlott társadalomra veszélyességéhez,

valamint a feltárt enyhítő és súlyosító körülményekhez, de nem alkalmas a büntetési célok (generális és speciális megelőzés) elérésére sem. Ezért az ítéltábla a szabadságvesztés tartamát 7 évre súlyosította.

[81] A szándékos bűncselekmények miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt vádlott méltatlan a közügyek gyakorlására, tehát a törvényszék a Btk. 61. § (1) bekezdése és 62. § (1) bekezdése alapján megalapozottan döntött a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazásáról, annak 6 éves tartamának súlyosítására vagy enyhítésére nem volt ok.

[82] Az ítéltábla nem értett egyet a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának meghatározásánál a Btk. 35. § (2) bekezdésének alkalmazásával. A büntetés kiszabásánál irányadó enyhítő körülmények sem a számukban, sem hatásukban nem olyan számottevők, hogy azok a törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb, börtön végrehajtási fokozat megállapítását indokolnák. Önmagában a vádlott büntetlen előélete, a letartóztatása során elszenvedett balesete és annak következményei nem indokolják a kedvezőbb végrehajtási fokozatot, különös tekintettel arra is, hogy a már írtak szerint nem merült fel olyan adat, amely szerint a combnyaktörés maradványtünetei a vádlott számára a büntetés elviselését megnehezítenék. Ezért az ítéltábla a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a Btk. 37. § (3) bekezdés a) pontjának ad) alpontja alapján fegyházban állapította meg.

[83] A törvényszék a szabadságvesztés tekintetében a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján törvényesen határozta meg feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját. A vádlott esetében – szemben a védelem felvetésével – nem állnak fenn olyan különös méltánylást érdemlő körülmények, amelyek a Btk. 38. § (3) bekezdésében meghatározott, ún. feles kedvezmény alkalmazását indokolnák.

[84] A Btk. 50. § (2) bekezdése szerint, akit haszonszerzés végett elkövetett bűncselekmény miatt határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítélnék, ha megfelelő jövedelme vagy vagyona van, pénzbüntetésre is kell ítélni. A kábítószer-kereskedelem büntette esetén a haszonszerzésre törekvés kétségtelenül megállapítható, és jelen ügyben a kiszabott büntetés neme is lehetőséget ad a pénzbüntetés alkalmazására. Az ítéltábla ennek ellenére sem látott okot a vádlottal szemben újabb szankció alkalmazására, figyelembe véve azt, hogy a vádlott ingatlanvagyonnal már nem rendelkezik, a jelenlegi – nagyjából a minimálbérnek megfelelő összegű – havi 200.000,- forintos keresete legfeljebb a megélhetését biztosíthatja, az tehát olyan „megfelelő” jövedelemnek nem tekinthető, amely a pénzbüntetés kiszabását lehetővé és indokoltá tenné. Emiatt az ítéltábla nem tett eleget a fellebbviteli ügyészség pénzbüntetés kiszabását célzó indítványának.

[85] A törvényszék a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján törvényesen rendelkezett az előzetes fogva tartásban töltött időnek a szabadságvesztés tartamába történő beszámításáról.

[86] A vádlottól a bűncselekménnyel összefüggésben lefoglalt készpénzre a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja és a 74/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján csakugyan vagyonekobzást kellett elrendelni.

[87] A lefoglalt bűnjelekre és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó ítéleti rendelkezések törvényesek. A bűnügyi költség szükségszerűen merült fel, összekszerúsége az elbírált bűncselekmény tárgyi súlyához képest aránytalanul nagyak nem tekinthető, így az ítéltábla nem látott lehetőséget a vádlottnak a bűnügyi költség egy részének megfizetése alól történő mentesítésére. A bűnügyi költség mérséklése vagy elengedése iránti kérelmet a Be. CXI. Fejezetében írt rendelkezések szerint az ügyben első fokon eljáró törvényszéknél kell benyújtani, amely azt – a szükséges iratokkal együtt – felterjeszti a döntésre jogosult igazságügyi miniszterhez.

[88] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla – a Be. 599. § (1) bekezdése szerint nyilvános ülésen – a fellebbezésekkel támadott elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[89] Az ítéltábla határozata elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) és (2) bekezdései zárják ki.

[90] Az ítéltábla figyelmezteti a vádlottat a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény 8. § (3), (3a) és (4) bekezdéseiben, valamint 87. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésekre. A Magyarországon élő elítélt a lakcímében, és ha van bejelentett értesítési címe, az abban bekövetkező változást a változás bekövetkeztétől számított három munkanapon belül köteles a büntetés végrehajtásáért felelős szervnek, ha ez nem ismert, az ügydöntő határozatot hozó, elsőfokú bíróság székhelye szerint illetékes büntetés-végrehajtási bírónak bejelenteni. Ha az elítélt büntetőeljárás során kézbesítési címet jelentett be, annak megváltozását, vagy ha a lakcímétől eltérő helyen tartózkodik, a tényleges tartózkodási helyét és annak megváltozását is köteles a bejelenteni. E kötelezettség elmulasztása miatt a büntetés-végrehajtási bíró hivatalból vagy a végrehajtásért felelős szerv kezdeményezésére rendbíróságot szab ki. Az elítéltet pedig a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből ki kell zárni, ha a határozott ideig tartó szabadságvesztés letöltését önhibájából határidőben nem kezdte meg.

Budapest, 2023. január 19.

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. előadó bíró, Dr. Zsótér Zsuzsanna s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 2022. június 21. napján kihirdetett 5.B.356/2020/34. számú ítélete – a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.247/2022/12. számú határozata folytán – 2023. január 19. napján jogerős.

Budapest, 2023. január 19.

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke